

Diari de Girona

Local Més Notícies Esports Economia Opinió Oci Vida i

Diari de Girona » [Comarques](#)

0

joan sans i els dolços "bisbalencs"

Josep Antoni Triviño | 29.04.2013 | 08:12

"Joan Sans (...) roman allí a dalt del Cel, tot satisfet per haver exercitat la més dolça de totes les passions: fer el bé als altres"

o fa pas gaire que en Joan Sans ha pres el camí cap al Cel. D'antuvi, no faig cap errada si afirmo que en Joan Sans ha estat el pastisser per antonomàsia de La Bisbal d'Empordà. Hi ha un pastís que ideà el seu pare, en Modest Sans, l'any 1932, i que ell, amatent, ha estat elaborant durant anys i panys tot conservant la recepta original: el "Bisbalenc". A hores d'ara és conegut arreu d'Europa, àdhuc més enllà del mar. Aquestes postres de full, cabell d'àngel, sucre i pinyons són el llegat que deixa al seu fill Jordi en l'escalfor de l'obrador i a la seva filla Anna en la lluentor de l'acollidora botiga.

Recordo en Joan Sans al seu establiment, vestit de blanc com un borralló de neu, tothora dispensant una conversa afable d'allò més. Li plaïa obsequiar els clients habituals amb uns pastissos, que estaven elaborats amb xocolata tot imitant un petit semàfor; suposo que la idea brollà de tant mirar, a través de

joan sans i els dolços "bisbalencs"

l'aparador, la cruïlla de la carretera. En Joan Sans ha estat un enamorat de la dolçor i, ensems, de la lluisor; ho delaten les formoses llànties que guarneixen els sostres de l'habitable familiar, i els fanals que abillen la façana de sa pastisseria. La lluminositat esdevinguda art era una de les seves grans passions. L'altra era fer el bé. El filòsof francès René Descartes escriví al segle XVII: "El bé que hem fet ens atorga una satisfacció interior, que és la més dolça de totes les passions".

En Joan Sans, habituat a treballar la dolçor, a palpar-la amb les seves pròpies mans, fruïa fent el bé, i el seu cor fou el cau d'aquesta dolça passió. Tothom que el conegué en pot donar testimoni. Se n'ha anat una persona amb un gran cor, fa poquet em digué la meva filla, que ha servit molts pastissos a Can Sans els caps de setmana, mentre es pagava la seva particular passió per ésser mestra d'infants, i m'ho digué alhora que, per un bonic instant, una llàgrima compartírem.

En Joan Sans es guanyà, per nombrosos mereixements, el tractament de senyor; a la Bisbal d'Empordà tothom el coneixia com el senyor Sans, un tracte que no li fou concedit per una mena de lloança mal entesa, més aviat pel respecte que li és lliurat a una persona per causa de les seves bones accions. La seva gran religiositat li donà la força per tal de fer el bé, d'una manera anònima i, tanmateix, pública; a l'albada de la democràcia, des de l'Ajuntament, serví els seus veïns. Ell va saber entendre que el país, això que anomenem Catalunya, més que una nació o una bandera és un ?sentiment; va saber entendre que Catalunya és una munió de persones que, per sobre de tot, tenen el ferm propòsit d'educar els seus fills i els seus néts en els valors del treball, l'esforç, el respecte i l'amor pels altres. A hores d'ara en Joan Sans -el senyor Sans- roman allí a dalt del Cel, tot satisfet per haver exercitat la més dolça de totes les passions: fer el bé als altres.

[Compartir a Facebook](#)

[Compartir a Twitter](#)

G

C